

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Μία Βασιλική κληρονομία

Πρό όλιγου καιρού έληξε ή έκκαθάρισις τής περιουσίας τής Αυτοκρατειρας του Μεξικου Καρλόττας, ή οποία απέθανε παράφρων και εις βαθύτατον γήρας τόν 'Ιανουάριον του παρελθόντος έτους. Τής περιουσίας ταύτης, ή οποία ανέχεται εις 1.400.000, άνεγνωρίστη κληρονομός ο βασιλεύς 'Αλβέρτος του Βελγίου, ο οποίος επί πλέον πρόκειται νά λάβη και ένα κτήμα τής Αυτοκρατειρας έν 'Αγγλία αξίας 170.000 λιρών. 'Η άποθανούσα διαθέτις Καρλόττα ήταν άδελφή του βασιλέως του Βελγίου και θεία του σημερινού βασιλέως, ειχε δέ νυμφευθεί τόν Μαξιμιλιανόν άρχιδούκα τής Αυστρίας, ο οποίος άθουμένος υπό τής μεγαλομανίας τής Καρλόττας, έδэхθη τόν επισφαλή θρόνον του Μεξικου. 'Η Καρλόττα παρεφρόνησε τήν ήμέραν του τουφεκισμου του συζυγου της υπό τών Μεξικανών επαναστατών.

***

Τό πιο πικρό κρασί του κόσμου.

Τό Οινολογικό Μουσείο του Ρήνου απέκτησεν εσχάτως τό πιο πικρό κρασί του κόσμου. Πρόκειται περι ενός πίθου γεμάτου από κόκκινο κρασί τής Ρωμαϊκής έποχης, που βρέθηκε κατά τις ανασκαφές που έγιναν στα Ρωμαϊκά έρείκια του Σπιρ. Το κρασί αυτό άγει τήν... ήλικιαν των 1.900 έτών! Σύμφωνα δέ με τις Ρωμαϊκές συνήθειες, τό κρασί αυτό εινε ανακατεμένο με μέλι και διατηρείται άριστα. Το πολύτιμο αυτό πιθάρι αφραγίστηκε και τοποθετήθηκε στη μεγάλη αίθουσα των ρωμαϊκών άρχαιοτήτων, όπου οι φίλοι του... κρασιού περνούν για νά τό θαυμάσουν... έξ αποστάσεως; !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Η ΔΙΑΣΩΣΙΣ ΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Κατά τόν παγκόσμιον πόλεμον ένα γερμανικό ύποβρύχιον ειχε βυθίσει ένα άγγλικό πλοιο που μετέφερε 3.500 βέργες χρυσοϋ, αξίας 5 εκατομμυριών και ήμισος λιρών στερινιών, δηλαδή δυο δισεκατομμυριών δικών μας δραχμών.

Μόλις έτελειώσε ο πόλεμος ή 'Αγγλική κυβέρνησις εσκέφθηκε ότι έπρεπε νά σώση τό θησαυρό αυτό.

Ειδικών πλοίων και δύτα άρχισαν άμέσως νά εργάζονται. 'Η εργασία όμως ήταν δύσκολη γιατί τό πλοιο ειχε βυθισθή σε βάθος 42 μέτρων, που εινε τό άνώτατον όριον, στο όποιο μπορεί νά φθάση ένας δύτης. Το χειρότερο επίσης άπ' όλα ήταν ότι τό τορπιλλισθέν σκάφος ειχε βυθισθεί σε μέρος όπου ισχυρά θαλάσσια ρεύματα παρεμπόδιζαν τήν εργασία των δύτων.

Μ' όλες αυτές τις δυσχερείς συνθήκες άπεφασίσθη νά γίνη ή έπιχείρησις. 'Εχρημαίσθησαν, όμως, οκτώ δόλόκληρα έτη για νά τελειώση.

'Από τά 1920 έως τά 1921 έβγαλαν από τό κύτος του πλοίου 857 βέργες χρυσοϋ. Στα 1922 και στα 1923 έβγαλαν 1550 και τόν περασμένο χρόνο έβγαλαν 1100. 'Εφέτος ύπολογίζεται ότι θα τελειώση ή έξαγωγή.

'Ας σημειωθή τώρα ότι δεν έδαπανήθη για τήν εργασία αυτή παρά τό έν πέμπτον τής αξίας του διασωθέντος χρυσοϋ...

μεγάλες δόξες του. Τόν άκολουθοϋσε ο καλός Μαρκαντωνάκης. Τι γίνεσαι και που εισαι Κλέαρχε; —περιεργαζόμενος τά όργανα.

— Τι προτιμάτε κύριε Μαρκαντωνάκη, τόν έρώτησεν ο άδελφός του Λάρδα, μαντολινο, ή μαντόλα, ή...

Δέν έπρόφθασε νά τελειώση και ο Βενιζέλος τόν διέκοψε :

— Ούτε μαντολινο, ούτε μαντόλα, ούτε τίποτε. 'Ο κ. Κλέαρχος προτιμάει τό... μαντολάτο!

Σταμ. Σταματιού

ΕΞΟΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΥΜΕΝΑ

Τό δαχτυλίδι τό φορώ ■
Και τό στεφάνι τόχω στ' ■
'Ωμορφα ρούχα γύρω κα ■
Λάμπουν μαζί με τά δια ■
Και είμαι ευτυχισμένη ■

Και ο καλός μου μ' άγα ■
Μά όταν πίστι ώρκίστηκε ■
'Ενοίωσα τό στήθος μου ■
Γιά κάποια, πόνε περα ■
Σάν νεκρική καμπάνα ή ■
Κι' έμοιάζε πολύ ή φων ■
Πού πέθανε στόν πόλεμ ■
Και θάνε ίσως εύτυχής ■

Δείχοντας μών άγάπη ■
Μ' έφίλησε στο μέτωπο ■
Μά έμένα μά άνάμνησι ■
Με πάει σε κοιμητήρι ■
Και στέναξα σε πέτρα ■
'Οπου έχουν θάψη τόν ■

Κι' έτσι ο γάμος μας έ ■
Κι' ο όρκος τής πίστης ■
Μά εινε ή καρδιά μου λ ■
Κ' ή πίστι μου εινε πλέ ■
Μά όλοι με καλούν εύτυ ■
Τά όνειρα που βλέπω ε ■
'Ο! άς μπορούσα νά ξυ ■
Μήπως έκεινος, όπου ε ■
Στις χάρες του, άπει ψη ■

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΗΤΑΝ ΜΙΑ

'Ηταν μά φορά ένας Γιάννης Κο ■
Σ' ένα πρασινο χωριό μα ■
Που δέν ειχε ούτε χαιρι Τά ■
Και δέν ειχε ούτε μυαλό... και ■
Μά σάν Γιάννης δίχως γνώσι Τή ■
τόν έπόνεσε ή καρδιά σο ■
Και του κόλλησε μεράκι Μά ■
για τήν κόρη του Παπα! τώ ■
Τάκουσαν μικροί μεγάλοι Φευ ■
και γελούσαν άχ! άχ!... στο ■
Παλαμίδα σου μυρίζει Βά ■
ντειμενέ νά φάς κολλό! και ■

Στόν Παπα! πηγαίνε ο Γιάννης ■
μά και δυο και του μιλεί ■
Και τήν 'Ελενώ γυρεύει ■
και τό χέρι του φιλεί... κομ ■
Μά ο Παπα! τήν άγιαστούρα ■
πέρνει εύθής και τόν εορκίζει ■
Και με τή χοντρή μαγκούρα ■
στην αλή τόν προβοδίζει, ■
Και κρατώντας τό στηλιάρι ■
άνεβαινει στο πατάρι... ■
—Κόρη μου νά σε χαρά ■
δυο λογάκια νά σου πώ ■
Τήν άρπάξει άπ' τήν κοσιδα ■
τήν πετάει στην άντρομίδα ■
('Από τό δράμα «'Οταν σπάση τά Δεσφ